

— Съвсемъ не. Но кажете по-скоро!

— Господарю, нали вие изпратихте на вашия управителъ единъ красивъ младъ юноша? Не му ли съобщихте вие съ писмо да ожени за него вашата дъщеря? Той ще бжде императоръ следъ васъ, гласѣше вашето писмо, тъй като е почтенъ мжжъ и достоенъ за вашия домъ. Но вашата дъщеря отказа да го вземе преди да се произнесе за това съвета на сановниците. Всички бѣха свикани и се изказаха, че волята ви трѣбва да се зачете. Когато вашата дъщеря видѣ, че всички сж съгласни, тя не се противи повече. Така тя се омжи и радостта въ града е голѣма.

Императорътъ слушаше изуменъ и дълго мисли за това събитие. После каза на пратеницитѣ:

— Кога, казвашъ, се омжи тя?

— Има вече три седмици.

— Нека вѣрваме, че времето е било много благоприятно. И да благословимъ, защото щомъ е станало така, не е могло да бжде иначе. Той тръгна за Бизанциумъ и тамъ го посрещнаха съ радостъ. Дъщеря му дойде сжщо съ своя мжжъ, хубавиятъ Костантъ. Императорътъ нареди голѣми празненства, каквито столицата рѣдко бѣ виждала. Той прострѣ ржцетѣ си върху главитѣ на младитѣ и ги държа дълго тъй: така благославяха езичниците.

Когато настѣпи нощта, той потъна въ дълбоки размисли: какъ е станало това чудо? И разбра, че е станало чрезъ неговата дъщеря. Той не искаше да развали станалото, но поиска да види писмото, което той бѣ пратилъ. Показаха му го. Видѣ своя печатъ и прочете написанитѣ думи. Като обмисли всичко, той си каза: това, което трѣбва да стане, ще стане непременно и нищо не може да му попрѣчи. После въоръжи своя зетъ и му даде да царува следъ него на неговото царство.

Императорътъ умрѣ наскоро. Тогава Костантъ